

«Μητρότητα: Εκεί που αρχίζει η αγάπη...»

Αξιότιμη Αντιδήμαρχε,
Αξιότιμοι προσκεκλημένοι,
Κυρίες και κύριοι καλησπέρα σας,

Θα ήθελα να σας ευχαριστήσω πολύ που είστε απόψε εδώ, κοντά μας στη φιλόξενη αίθουσα Μελίνα Μερκούρη του Δήμου Παπάγου – Χολαργού και να σας καλωσορίσω στην εσπερίδα «Μητρότητα Έκεί που αρχίζει η αγάπη...» που διοργανώνει το Κέντρο Αριστείας Ακρόπολις.

Στο σημείο αυτό να ευχαριστήσω θερμά τον πρόεδρο του Κέντρου Αριστείας Ακρόπολις κύριο Αναστάσιο Μπασαρά για την τιμητική πρόσκληση που μου έκανε να συντονίσω αυτή την εσπερίδα και να συγχαρώ τον ίδιο αλλά και όλα τα μέλη του Κέντρου Αριστείας Ακρόπολις για το τόσο σημαντικό έργο που επιτελούν.

Το Κέντρο Αριστείας Ακρόπολις δημιουργήθηκε από μία πλειάδα διακεκριμένων προσωπικοτήτων και στελεχών από τους χώρους των Ενόπλων Δυνάμεων, του Ακαδημαϊκού, Πανεπιστημιακού, Διπλωματικού και Επιχειρηματικού κόσμου και από αυτόν των ανήσυχων νέων. Εμπνευστές της ιδέας είναι ο κ.Αναστάσιος Μπασαράς, σμήναρχος εν αποστρατεία και τέως ανώτερο στέλεχος του ΝΑΤΟ και ο κ. Γεώργιος Τσόγκας, Υποναύαρχος εν αποστρατεία του Πολεμικού Ναυτικού

Το Κέντρο Αριστείας Ακρόπολις αποσκοπεί σε μια ελεύθερη, αδέσμευτη, συνετή και αξιόπιστη διάνοηση και άρθρωση δημοσίου λόγου, επί των αξόνων: Άμυνας και ασφάλειας, διπλωματίας και διεθνών σχέσεων, οικονομίας, τεχνολογίας, βιομηχανίας, περιβάλλοντος, πολιτισμού, παιδείας και ελληνικής γλώσσας.

Το Κέντρο Αριστείας με ακλόνητη την πεποίθηση ότι η οικογένεια αποτελεί το στυλοβάτη της κοινωνίας τιμά αυτό το αγαπημένο, μοναδικό και αναντικατάστατο πρόσωπο, τη Μητέρα. Η γιορτή της μητέρας είναι μια ευκαιρία να πούμε ένα μεγάλο ευχαριστώ σε κάθε μητέρα για την προσφορά της, για τον καθημερινό αγώνα που κάνει, για τις θυσίες της, για τα βλέμματα γεμάτα κατανόηση, για τα δάκρυα που έχυσε για εμάς.....

Για κάποιες γυναίκες η μέρα αυτή είναι μια όμορφη γιορτή, για άλλες μια αδιάφορη μέρα και για κάποιες άλλες μια οδυνηρή υπενθύμιση απώλειας....

Είναι η εμπειρία της μητρότητας ίδια για όλες τις γυναίκες;

Απόψε έχουμε κοντά μας 5 γυναίκες, που θα μας εξιστορήσουν 5 διαφορετικές ιστορίες με κοινό παρανομαστή την μητρότητα.

Πριν προχωρήσουμε να ακούσουμε τις 5 αυτές ενδιαφέρουσες ιστορίες, θα παρακαλούσα την αντιδήμαρχο Παπάγου Χολαργού κυρία Μαρία Αθανασάκου - Μουντάκη να απευθύνει ένα σύντομο χαιρετισμό.

Κυρία Αντιδήμαρχε παρακαλώ

.....
Σας ευχαριστούμε πολύ

Θα ήθελα τώρα να δώσω το λόγο στον πρόεδρο του Κέντρου Αριστείας Ακρόπολις κ. Αναστάσιο Μπασαρά.

.....
Καλησπέρα σας. Σας Ευχαριστώ όλους και όλες που ήρθατε, απόψε, εδώ. Γιορτάζουμε τη Μητέρα μας, την Μητέρα Όλων, Και, αφιερώνω αυτόν τον χαιρετισμό στη Μάνα μου και μέσα από αυτήν σε όλες τις Μάνες τις αγαπημένες, τις μεγάλες, τις πρώτες σε όλα τα όντα του κόσμου! 1951. Και, ήταν δεν ήταν ούτε 30. Και, είχε ήδη 5 παιδιά. Το ένα το πρώτο, το έχασε στα 18ό της. Ο παππούς μου, την πάντρεψε στα 16 της, ένα στόμα λιγότερο να ταΐζει.

Και τη θυμάμαι, να κρατάει ένα σπίτι. **Να ξυπνάει από τα άγρια μεσάνυχτα.** Να ανοίξει το κοτέτσι. Να φουκαλήσει τη ρούγα. Να πάει στο πηγάδι **κοντά 200 μέτρα από το σπίτι**, 3-4 φορές την ημέρα, **να γεμίσει και κουβαλήσει δύο τρία γκιούμια νερό** για να πλύνει τα κούτσικα, όταν θα ξυπνούσαν. Να βράσει τα αυγουλάκια και να καφαλήσει το ψωμί για να φάνε προτού πάνε στο σχολειό.

Και, ύστερα πήγαινε στο ποτάμι για να πλύνει και να κοπανήσει τα ρούχα με τα χέρια, δεν υπήρχαν τότε πλυντήρια. Και, γυρνούσε, έπαιρνε το αλεύρι, και το ζύμωνε. **Έκανε καρβέλια και τα έβαζε στον μικρό φούρνο των ξύλων του μαγειρειού,** για να τα ψήσει.

Και, μαγεύει στη γάστρα, πάντα στα ξύλα γιατί αυτή ήταν η μόνη ενέργεια που είχε το μικρό, **από άσπρη πέτρα του Πηνειού, με δύο οντάδες σπιτάκι μας**. Τραχανάς, όσπρια, πίτες ήταν καθημερινά. **Τετάρτη Και Παρασκευή** νηστίσιμα. **Κυριακή κρέας** με πατάτες.

Κάθε Δευτέρα, έφευγε με φορτωμένη τη γαϊδουρίτσα, **12 χλμ μακριά για το Παζάρι, στα Τρίκαλα**. Και πουλούσε τα αυγά, το τυρί, τα αγριόχορτα που μάζευε με τα χέρια της, καμιά κότα, χαμομήλι και ύστερα αγόραζε λίγο κρέας, ζάχαρη, κάνα φρούτο ή λαϊκό ψάρι, **συνήθως μπακαλιάρο**, κάνα φάρμακο, **και πάντα, μα πάντα, λουκουμάκια** για τα παιδιά και αργά το απόγευμα, πίσω, άλλα 12 χιλιόμετρα, με το καλάθι γεμάτο **και κάνα πενηντάρικο** στην τσέπη της ποδιάς της.

Κάθε Τετάρτη, αφού ξεπροβόδιζε εμάς στο σχολειό, με τη σάκα, το χάλκινο κυπελάκι, για το γάλα της UNRA, και το χειμώνα και ένα κούτσουρο για τη σόμπα του σχολείου. **Ετοιμάζε το καλάθι** με τα βάζα της φασουλάδας και του τραχανά, τα βραστά αυγά, το ζεστό ψωμί, την πίτα, και καναδυό φρεσκοπλυμένες στο ποτάμι αλλαξιές ρούχων **για να τα πάει στο Λάμπρο**, στο Γυμνάσιο Καλαμπάκας, 5 χιλιόμετρα μακριά. Καθάριζε το δωμάτιο του και **Έκλεβε και λίγο χρόνο για να πάει να δει & τους καθηγητές του**, να ρωτήσκει για την πρόοδό του, και να μας λέει, καμαρώνοντας, εμάς τα μικρότερα το βράδι στο σπίτι, ... **Μπράβο σου, κυρά Ρίνω πρώτο...**

Και, ύστερα, το Σάββατο, κάθε Σάββατο, χειμώνα καλοκαίρι στο παζάρι της Καλαμπάκας, να πωλήσει την πραμάτεια της, να αγοράσει τα αναγκαία για το σπίτι και κάνα ρουχαλάκι, να δει τις αδελφές της, από το άλλο χωριό **και να πάρει, στα καπούλια, της γομαρίτσας της και τον Λάμπρο** για να κάνει ΣΚ με την οικογένεια.

Και, το βράδυ το Σαββάτου, να ζεστάνεις στο καζάνι το νερό, **όλα** να μας λούσεις, μπανιαρίσεις στην ξύλινη σκάφη με πράσινο σαπούνι, να κόψεις τα νύχια... **Και, ύστερα**, πεντακάθαρα και μοσχοβολούντα να μας ξαπλώνεις με τη σειρά πάνω **στην πράσινη κουβέρτα της ψάθας**, να μας σκεπάζεις και φιλάς **και να γίνεσαι και συ παιδί** με μας ... **ρε Μάνα**.

Και, μετά την Κυριακή, το πρωί, όλα καλοντυμένα στον Αηγιώργη για την κυριακάτικη λειτουργία. **Και, το μεσημέρι**, όλη η οικογένεια γύρω από τη χαμηλή τάβλα για το καλό φαί της Κυριακής!

Και, κάθε θεριστή (Ιούνιο), **μπροστά στην πρώτη σειρά στην γιορτή των Εξετάσεων**, που οργάνωνε ο δάσκαλος, φορώντας το καλό φουστάνι της Καραγκούνας, **και, έχοντας, αυτή τη μέρα** αφήσει στη μέση το θέρισμα του σταριού στο χωράφι, **να καμαρώνεις με περίσσεια περηφάνεια** τα παιδιά σου, απαγγέλοντα τα ποιηματάκια τους !

Αυτή, ήταν η ζωή της μάνας μου τα χρόνια 51 ως το 63 που τέλειωσα το Γυμνάσιο. Και, πήγα στην Αθήνα για φροντιστήριο και εξετάσεις στη Σχολή Μηχανικών Αεροπορίας, **στη ΣΜΑ ντε, την πρώτη σχολή όπως λέγανε τότε**. Εκεί μου έστειλε, κάθε Δευτέρα, με το λεωφορείο της Αθήνας, ένα καλάθι με τυρί, αυγά, σταφύλια.

Και, όταν στο τέλος Αυγούστου του 63, της έστειλα τηλεγράφημα ότι πέρασα πρώτος στις εξετάσεις της ΣΜΑ, μου είπαν ότι **τρελάθηκε από την χαρά της, έγινε ξανά τριάντα...**

Α ρε Μάνα, κυρά Κατερίνα, σου χρωστάω Πολλά πάρα πολλά.

Πότε έζησες εσύ? Α ρε Μάνα, το Μ κεφαλαίο ένα τρανό Ευχαριστώ, **τι δεν θάδινα να κάναμε** **πάλι την διαδρομή στα καπούλια της γομαρίτσας σου!** Σε ευχαριστώ πολύ. **Μπράβο σε όλες τις μάνες**. Σας ευχαριστώ πολύ.

Σας ευχαριστούμε

Μάνα, μητέρα, μαμά

Πόσες λέξεις αλήθεια για να περιγράψουν την ίδια την ύπαρξη,... τη ζωή. Για να περιγράψουν ό,τι πιο αγνό και αληθινό υπάρχει...

Γιατί...μητρότητα είναι η επιλογή που κάνει μια γυναίκα να βάζει την ευτυχία κάποιου άλλου, πάνω από τη δική της.

Η απόκτηση παιδιού, αλλάζει τη ζωή μιας γυναίκας αλλά και τον τρόπο, με τον οποίο βλέπει τη ζωή της, για πάντα.

Η μητρότητα είναι το μεγαλύτερο δώρο του Θεού στη γυναικεία φύση. Είναι η δυνατότητα να γίνει συνδημιουργός με το Θεό, να κυοφορήσει στα σπλάχνα της μια νέα ύπαρξη

Δεν θα πω περισσότερα. νομίζω ότι είναι η κατάλληλη στιγμή να δώσω το λόγο στον πατέρα Δημήτριο, εφημέριο του Ιερού Ναού Ζωοδόχου Πηγής Λιδωρικού.

«Γυναίκες Ωραίες» χαιρετίζει ο πατέρας Δημήτριος.

Σεβαστέ πατέρα σας ακούμε.

.....
Πατέρα Δημήτριε, σας ευχαριστούμε πολύ

Αιώνιο πρότυπο μητέρας η Παναγία που συμπάσχει και συμπονά με κάθε πονεμένο άνθρωπο αλλά και η ίδια η εκκλησία ως μητέρα που μας γεννά και μας αναγεννά εν Χριστώ και μας καθοδηγεί στη σωτηρία.

Κυρίες μου ήρθε η ώρα να ακούσουμε τις δικές προσωπικές ιστορίες μητρότητας, τις δικές σας καταθέσεις ψυχής.

Υπάρχουν και κάποιες μαμάδες που σηκώνουν τα μανίκια και αναλαμβάνουν την ευθύνη να μεγαλώσουν ένα παιδί με ειδικές ανάγκες. Δεν είναι εύκολη υπόθεση γιατί όλες αυτές οι μαμάδες έχουν περάσει πολύ περισσότερο χρόνο σε ένα νοσοκομείο ή σε ένα γραφείο γιατρού παρά σε μια παιδική χαρά ή σε ένα πάρτυ. Μαμάδες που έχουν να αντιμετωπίσουν τα αδιάκριτα βλέμματα των άλλων, ψιθύρους, ερωτήσεις αλλά πολύ περισσότερο να αντιμετωπίσουν την αλλαγή που έρχεται στη ζωή τους, να αποδεχτούν το γεγονός και να σταθούν δυνατές.

Μια τέτοια μαμά είναι η κυρία Αθηνά Ράικου, Μητέρα δύο παιδιών εκ των οποίων το ένα με Ειδικές Ανάγκες. Συνταξιούχος, υπάλληλος πρώην Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Βοιωτίας. Πρόεδρος του Συλλόγου Γονέων & Φίλων ΑμεΑ «Άγιοι Ανάργυροι».

**«Ζώντας και μαθαίνοντας από τον Πετρή μου...» μας εξιστορεί η κυρία Αθηνά Ράικου.
Σας ακούμε**

.....
Η ΜΑΝΑ ΠΟΥ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΝΕΙ - ΑΝΑΛΥΕΙ - ΚΑΙ ΛΕΕΙ

Είναι πολύ όμορφο να μεγαλώνεις ένα παιδί με αναπηρία διότι μέσα από αυτό παίρνεις και δίνεις **ΑΓΑΠΗ**, η ψυχή σου πλημμυρίζει άφθονη **Αγάπη**.

Είναι παιδί, που **ΔΕΝ** σου λέει ψέματα, **ΔΕΝ** κρύβει τις αδυναμίες του, λέει είμαι αυτό, λίγη **Αγάπη** ζητώ. Μιλάς με τα υγρά ματάκια του γεμάτα αγάπη και καλοσύνη, νοιώθεις το κάθε τι, με το που θα σε αγγίξει με το χέρι του ή με τον τρόπο που θα έρθει κοντά σου, και αν ακόμη θυμώσει είναι χωρίς τη θέλησή του.

Άνθρωπος (**Άνω + Θρώσκω**) δηλαδή κοιτώ ψηλά.

Κάθε άνθρωπος είναι φτιαγμένος από τη φύση του, να κοιτά ψηλά, να οραματίζεται και να προσπαθεί να φτάσει το όνειρό του. Για να φτάσει όμως εκεί ψηλά, χρειάζεται φτερά, που θα τον κάνουν να φτάσει γρηγορότερα και ευκολότερα.

Τα φτερά είναι η ικανότητα του καθενός.

Κάποιοι όμως έχουν μικρότερα φτερά και νοιώθουν διαφορετικοί. Παρ' όλα αυτά, μπορούν και αυτοί να ανέβουν ψηλά, απλά χρειάζονται δίπλα τους κάποιους άλλους για να τους μάθουν να ανοίγουν τα φτερά τους και να πετούν όλο και ψηλότερα.

Τα άτομα με ειδικές ανάγκες (ΑΜΕΑ) έχουν τα δικά τους μοναδικά και ιδιαίτερα φτερά

Το πέταγμα τους όμως, γίνεται ομορφότερα όταν οι γύρω τους, τους χαϊδεύουν απαλά τα φτερά και πετούν μαζί τους.

Στους μικροφτερούληδες μπορεί κανείς να διαπιστώσει ότι το ομορφότερο πέταγμα είναι αυτό που γίνεται **με Κατανόηση-Αποδοχή -Συνεργασία -Αισιοδοξία και Αγάπη**.

Μάνα κουράγιο... Μάνα , μητέρα, μαμά

Μανάδες ηρωίδες, ενίστε με διπλό ρόλο, μητέρες και πατέρες μαζί, μάνες κουκουβάγιες, αυστηρές ή και όχι, σίγουρα στοργικές, όλες ασύγκριτες και μοναδικές και η αγκαλιά τους καταφύγιο όσο και αν μεγαλώνουμε.

Κανένα παιδί δεν έρχεται με οδηγίες χρήσης και ποτέ δεν είμαστε 100% προετοιμασμένες. Όμως από την πρώτη στιγμή καταλαβαίνουμε ότι έχουμε την τύχη και την ευλογία να ζήσουμε κάτι το μαγικό. Ανεξήγητο πώς ένα μικρό πλασματάκι μπορεί να μας δημιουργήσει χείμαρρο συναισθημάτων.... αλλάζει όλη σου η ζωή!

Από την ώρα που γεννιέται το μωρό, η αγωνία και ο άγχος μεγάλα. Να το ταΐσεις , να το αλλάξεις, να το παρηγορήσεις όταν κλαίει, να μην χτυπήσει όταν τρέχει... Το σπίτι ένας παιδότοπος,

προσπαθείς να του μάθεις τα πρώτα λόγια, μαμά – μπαμπά. Μεγαλώνοντας τα παιδιά αυξάνονται οι έγνοιες. Πάει σχολείο και με κάθε επιβράβευση γεμίζεις υπερηφάνεια. Περνά εφηβεία, γίνεται φοιτητής, φεύγει μακριά. Χιλιάδες σκέψεις όπως, τι θα τρώει – να μην κρυώσει – θα μπορεί να καθαρίζει το σπίτι; Και η μάνα τα τηλέφωνα το ένα πίσω από το άλλο... Μαμά καλά είμαι, μην ανησυχείς!

Μετά από πολλά ξενύχτια, άγχος, αγωνίες, αντιπαραθέσεις, ειδικά στα χρόνια της εφηβείας, πλέον το παιδί σου χαράζει τη δική του πορεία. Ο ρόλος της μητέρας όμως δεν αλλάζει ποτέ.

Τα περισσότερα όμως από αυτά δεν ισχύουν όταν μεγαλώνεις ένα παιδί με ειδικές ανάγκες.

Όταν γεννηθεί ένα παιδί με δυσκολίες, η μάνα διαισθάνεται την κοινωνική απόρριψη που πρόκειται να δεχτεί. Νομίζει ότι το κοινωνικό προφίλ της οικογένειας μειώνεται και η κοινωνική επιφάνεια πέφτει. Αισθάνεται αποτυχημένη, αφού δεν κατόρθωσε να γεννήσει ένα υγιές παιδί. Άλλοτε ενοχοποιεί τον εαυτό της «γιατί γέννησε ένα παιδί που θα βασανίζεται σε όλη του τη ζωή χωρίς να φταίει». Συχνά καταφεύγει σε μεταφυσικές αναζητήσεις ή βασανίζεται με ερωτήματα όπως:

- Γιατί έτυχε σε εμένα αυτό;
- Τι φταίει άραγε;
- Τί θα γίνει αυτό το παιδί, όταν εγώ φύγω από τη ζωή;

Και ανάλογα με τη βοήθεια που θα έχουν περνούν τα ακόλουθα στάδια, για να φτάσουν στην αποδοχή.

Σοκ – άρνηση της πραγματικότητας – ενοχές – πένθος – παραδοχή της πραγματικότητας και επένδυση ενέργειας και θετικής προσπάθειας. Κάτω από το βάρος των ενοχών ή της μειονεξίας που βιώνει η μάνα είναι δυνατό, χωρίς να το καταλάβει, να εκδηλώσει αρνητικές συμπεριφορές που ποικίλουν, από την απόρριψη έως την υπερπροστασία.

Τα πρώτα χρόνια ζεις σε ένα σκοτάδι, προσπαθείς να βρεις μια χαραμάδα φωτός... όταν το σκοτάδι φύγει, έρχεται η σειρά του ρατσισμού της κοινωνίας και η απόρριψη από το συγγενικό περιβάλλον. Στην αρχή ήμουν σαν το φύλλο στον άνεμο που περίμενα να κοπώσει και να προσγειωθώ στο έδαφος, οριζόντια ή κάθετα. Αν προσγειωνόμουν οριζόντια ήταν πολύ εύκολο να παρασυρθώ, ενώ εάν η προσγείωση ήταν κάθετη, τότε θα πάλευα για όλα τα παραπάνω.

Έτσι ξεκινάει ο σκληρός αγώνας!

Να στηρίξω την οικογένεια...

Να διεκδικήσω το σεβασμό απέναντι στο ανάπηρο παιδί μου...

Δεν άκουσα από το αγγελούδι μου τη λέξη «μαμά», αλλά δεν με ενδιέφερε, δεν με ενοχλούσε διότι κάθε λεπτό «άκουγα – έβλεπα» τα υγρά ματάκια του να μου λένε «σ' αγαπώ... σ' αγαπώ».

Πόσο απαλό – ζεστό νοιώθω το χέρι του, όταν το κρατώ για να περπατάμε μαζί στο δυσκολοδιάβατο μονοπάτι της ζωής του!

Πόσες φορές έβλεπα- ένιωθα τα περίεργα βλέμματα των ανθρώπων, όταν έβγαζα το αγγελούδι μου βόλτα!

Πόσες φορές δεν άκουσα τη λέξη «μίσμα»!

Αυτό εμένα με θύμωνε και μου έδινε δύναμη για να διεκδικήσω το αυτονόητο – **ΤΟ ΣΕΒΑΣΜΟ**. Να δώσω το χαμόγελο και τη χαρά στον άγγελό μου...

Είναι σαν την πέτρα που ρίχνεις σε μια λίμνη... Η πέτρα – πόνος μένει για πάντα στον πάτο της λίμνης – ψυχής. Όμως οι κύκλοι της λίμνης σταματούν αλλά σε εμένα δεν σταμάτησαν ποτέ! Οι άνθρωποι πάντα βρίσκουν τρόπους να τους αναταράζουν και να μου ματώνουν την ψυχή!!!

ΝΑΙ από τον Πετρή μου πήρα και παίρνω την ΑΓΑΠΗ!

Από την Νίκη μου, τη συνέχεια της Ζωής!

Ευχαριστούμε πολύ κ. Ράικου

Κάθε φορά που γεννιέται ένα παιδί, λένε, γεννιέται και μια μάνα. Όμως αυτή η μάνα δεν είναι πάντα η βιολογική.

Χιλιάδες γυναίκες στην Ελλάδα προσπαθούν να κάνουν το όνειρο τους πραγματικότητα μέσω της υιοθεσίας. Ωστόσο δεν είναι πάντα εύκολο να υιοθετήσει κανείς ενώ, μέχρι πρότινος ήταν μια χρονοβόρα και ψυχοφθόρα διαδικασία και πολλές φορές αποτελούσε μια πραγματική οδύσσεια. Για το δικό της αγώνα μέχρι να κρατήσει στην αγκαλιά της ό,τι ονειρεύτηκε μας μιλά μια μητέρα καρδιάς, η κυρία Ερασμία Παπαδοπούλου.

Η κυρία Παπαδοπούλου γεννήθηκε, μεγάλωσε και σπούδασε στη Θεσσαλονίκη. Έχει πτυχίο και μεταπτυχιακό στη Διοίκηση Επιχειρήσεων. Εργάζεται στο χώρο του marketing και των πωλήσεων και είναι μητέρα 16χρονης έφηβης. Στην Αθήνα βρέθηκε ως οικονομική μετανάστης το 2010 και έγινε η δεύτερη πατρίδα της, ενώ για την κόρη της η Αθήνα είναι «η πόλη της»

«Είμαι μαμά της καρδιάς» λέει η κυρία Ερασμία Παπαδοπούλου και αναμένουμε να την ακούσουμε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον

.....
Στα 90's η καριέρα ήταν αυτοσκοπός για την Ελληνίδα. Οικονομική ανεξαρτησία, επιβεβαίωση του ΕΓΩ σε έναν ανδροκρατούμενο κόσμο, επιτυχία, αδρεναλίνη!

Όσο λοιπόν εγώ κάνω καριέρα, οι φίλες μου παντρεύονται και κάνουν παιδιά.

Όσο εγώ διασκεδάζω και ταξιδεύω, οι φίλες μου αλλάζουν πάνες.

Τα αγαπούσα πάντα τα παιδιά, αλλά ποτέ δεν με φαντάσθηκα να περιφέρω την εγκυμονούσα κοιλιά μου. Αυτό που θυμάμαι πάντα να λέω είναι ότι ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΩ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ, ποτέ δεν είπα θέλω να γεννήσω.

Όταν λοιπόν συνειδητοποιώ ότι είμαι 38 και δεν έχω μείνει έγκυος ξεκινάω τις εξωσωματικές. Φτάνω τα 40 αλλά η φύση δεν είναι με το μέρος μου, παρότι οι γιατροί δεν μπορούν να εξηγήσουν γιατί δεν συλλαμβάνω παρόλο που το αναπαραγωγικό μου σύστημα είναι λειτουργικό. Και τότε ανακοινώνω στον πρώην **σύζυγο ΕΓΩ ΘΑ ΓΙΝΩ ΜΑΝΑ. ΘΑ ΥΙΟΘΕΤΗΣΩ ΠΑΙΔΙ ΜΟΝΗ ΑΝ ΔΕΝ ΣΥΜΦΩΝΗΣΙΣ**. Εδώ να σημειώσω ότι ο πρώην σύζυγος έχει μια κόρη από τον πρώτο του γάμο και προς τιμήν του συμφώνησε να προχωρήσουμε στην υιοθεσία.

Μας πήρε 5 χρόνια για να γίνουμε γονείς γιατί ακολουθήσαμε την νόμιμη οδό μέσα από ίδρυμα στην Ελλάδα και όχι με την παρέμβαση μεσαζόντων έναντι αντιτίμου.

Πέμπτη 1 Νοεμβρίου του 2010 με κάλεσε η κοινωνική λειτουργός για να μου πει ότι είμαστε υποψήφιοι γονείς για να ένα κοριτσάκι 8 μηνών. Είδα την κόρη μου την Τρίτη 6 Νοεμβρίου στις 10 το πρωί. Ένα πλασματάκι μακρουλό, αγέλαστο, σφιγμένο. Μου την έδωσαν στην αγκαλιά και με ρώτησαν αν τη δέχομαι. Είναι δυνατόν να μην δεχθείς το δώρο που σου κάνει η ζωή? Το μόνο που θυμάμαι είναι ότι είπα στην κόρη μου: Θα σε μάθω να γελάς!

Ήρθε στο σπίτι σε τρεις εβδομάδες και είναι σαν να ήταν πάντα εκεί, από λεχούδι.

Στα τρία της χρόνια της είπα ότι η μαμά είχε άρρωστη κοιλίτσα και ζήτησε από την Παναγία να της δώσει ένα παιδάκι. Και μια μέρα πήραν τη μαμά και τον μπαμπά τηλέφωνο και τους είπαν έχουμε ένα παιδάκι για εσάς. Στα πέντε της ζήτησε να επισκεφθεί το σπίτι/ίδρυμα που τη φιλοξενούσε. Είδαμε μαζί το κρεβατάκι που κοιμόταν. Έπαιξε για λίγο με άλλα παιδάκια που ήταν στο ίδρυμα και δεν ξαναμίλησε ποτέ για αυτό.

Αναρωτήθηκε στα 12 γιατί την απέρριψαν οι βιολογικοί γονείς. Η απόρριψη πονάει τον άνθρωπο, πόσο περισσότερο ένα πλάσμα που δεν μπορεί να πάρει ακόμη απάντηση.

Αναρωτήθηκε στα 15 πως θα ήταν η ζωή της αν δεν χώριζα με τον πατέρα της. Συνειδητοποίησε όμως ότι η ασυμβατότητα των χαρακτήρων των γονιών της δεν θα βοηθούσε στο να υπάρξει καλό κλίμα στο σπίτι.

Το να μεγαλώνεις μόνη ένα παιδί έχει τις δυσκολίες του. Το να είσαι μόνη σε μια πόλη χωρίς συγγενείς σε αναγκάζει να πάρεις βοήθεια από γυναίκες που δεν αντιλαμβάνονται απαραίτητα τον ιδιαίτερο χειρισμό που χρειάζεται ένα παιδί της καρδιάς που κουβαλάει βαθιές πληγές, παρότι χαμογελάει και νομίζεις ότι είναι η χαρά της ζωής.

Ήθελα να γίνω η μαμά που ήθελε η κόρη μου.

Και έτσι ξεκίνησα το δικό μου ταξίδι αυτογνωσίας, για να γιατρέψω τα δικά μου παιδικά τραύματα και να συνειδητοποιήσω ποια είμαι και να ΑΚΟΥΣΩ αυτό που μου ζητάει το παιδί.

Η κόρη της καρδιάς μου μου μαθαίνει κάθε μέρα

- να κοιτάω την ψυχή και όχι την εικόνα.
- να σιωπώ για να την ακούω
- να είμαι τρυφερή και να δίνω αγκαλιές που να ενώνονται οι ψυχές.

Η κόρη της καρδιάς μου, μου μαθαίνει ότι μάνα γίνεσαι γιατί θέλεις να σταθείς αρωγός στο μεγάλωμα ενός ανθρώπου με υπομονή, ταπεινότητα και αγάπη.

Η Φοίβη μου, το λαμπερό 16 χρόνο κορίτσι μου, είναι η δική μου υπηρεσία σε αυτή την ενσάρκωση. Η δική μου ανάσταση.

Κλείνοντας θέλω να σας πω ότι η μητρότητα δεν συμβαδίζει πάντα με την αγάπη.

Εγώ αισθάνομαι ευλογημένη και ευγνώμων που αξιώνομαι να μεγαλώνω έναν άνθρωπο γιατί αν δεν υπήρχε η Φοίβη θα έλεγα αυτό που μου είπε στα 16^α γενέθλια της.

Αν δεν είχα εσένα τι θα είχα απογίνει?

Σας ευχαριστούμε πολύ

Γυναίκες που θέλουν απεγνωσμένα ένα παιδί. Γυναίκες που ακροβατούν ανάμεσα στην επιθυμία και τα εμπόδια που βάζει η ζωή. Γυναίκες που παλεύουν σωματικά και ψυχικά και που βιώνουν τη μια μετά την άλλη αποτυχημένη προσπάθεια εξωσωματικής. Ο δρόμος για την απόκτηση ενός παιδιού για αυτές τις γυναίκες είναι μακρύς και πολλές φορές δεν καταλήγει στο όνειρο.

Για τις δικές της πολλές προσπάθειες εξωσωματικής θα μας μιλήσει η κυρία Μαρία Σκολαρίκου που εργάζεται ως Στέλεχος Εμπορικής Επιχείρησης και είναι Διαζευγμένη

«Η δύναμη της ψυχής...» μας λέει η κυρία Μαρίας Σκολαρίκου. Παρακαλώ

.....
Ευχαριστούμε κυρία Σκολαρίκου.

Πόσα κοινά έχει η μητέρα των προηγούμενων αιώνων με τη μητέρα που εργάζεται, με τη μητέρα που χειραφετήθηκε, που σπούδασε, που διεκδίκησε τη ζωή της? Που αναγκάστηκε να πάρει πολλές φορές σκληρές και δύσκολες αποφάσεις?

Τι κάνει όταν οι 24 ώρες της ημέρας δεν είναι πλέον αρκετές; Πώς ισορροπεί οικογένεια με καριέρα; Για όλα αυτά θα μας δώσει απαντήσεις μέσα από τη δική της ιστορία η κυρία Αντωνία Τζαναβάρα, Αρχαιολόγος - Ιστορικός Τέχνης. Διδάκτωρ Μουσειολογίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Έφορος της Δημοτικής Πινακοθήκης Κορίνθου.

«Με τη δύναμη της θέλησης...» ο λόγος στην κυρία Αντωνία Τζαναβάρα

.....
Το να είσαι στη σημερινή εποχή γυναίκα μοιάζει με έναν ταχυδακτυλουργό που καταφέρνει να μας εκπλήσσει με τις δεξιότητές του, έχω διαβάσει κάπου.

Πράγματι, μητρότητα και εργασία αποτελούν συχνά μια σταθερή σύγκρουση στον κόσμο των γυναικών, οι οποίες σε πολλές περιπτώσεις καλούνται να ανταποκριθούν σε πολλαπλές οικογενειακές και επαγγελματικές υποχρεώσεις, να αντιμετωπίσουν με θετική ενέργεια και αποτελεσματικότητα ποικίλα ζητήματα που μπορεί να προκύψουν στους κόλπους της οικογένειας ή στον εργασιακό χώρο και να αποδείξουν σε έναν κόσμο, που δυστυχώς εξακολουθεί να μην είναι αγγελικά πλασμένος για αυτές, το πόσο αξίζουν.

Για μένα δεν τέθηκε ποτέ το δίλημμα τι να διαλέξω μεταξύ καριέρας & οικογένειας.

Ίσως γιατί τα έκανα όλα κάπως ανορθόδοξα, στην ηλικία δηλαδή, που θα περίμενε κανείς να συνεχίσω τις σπουδές, πολλώ δε μάλλον από τη στιγμή που είχα στα χέρια μου μια υποτροφία για μεταπτυχιακές σπουδές σε ένα από τα καλύτερα Πανεπιστήμια της Ευρώπης, εφόδιο για να κυνηγήσω στη συνέχεια, μια καριέρα στην Ελλάδα ή το εξωτερικό, εγώ επέλεξα να επιστρέψω στην πόλη μου, να εργαστώ και να κάνω οικογένεια, χωρίς ωστόσο να έχω εγκαταλείψει, όπως απέδειξε η ιστορία, την ιδέα της ακαδημαϊκής εξέλιξης... απλώς την παραμέρισα σε μια γωνιά του μυαλού μου και κατά διαστήματα επέστρεφα και την ανακαλούσα... και υπήρξαν

στιγμές, δε σας κρύβω, που ήρθα αντιμέτωπη με την απογοήτευση και επικριτική στάση ατόμων του οικογενειακού και οικείου περιβάλλοντος, που είχαν όλοι άποψη και με κάθε ευκαιρία φρόντιζαν να μου τονίζουν πόσο ατυχής ήταν η απόφασή μου να μείνω στην Ελλάδα και πως, για να το πω λαϊκά, κλώτσησα μια λαμπρή πορεία και τύχη, που θα είχα στη Σορβόνη.

Κι εγώ εκεί, σε θέση άμυνας, να προσπαθώ να υποστηρίξω την επιλογή μου και ταυτόχρονα να επηρεάζομαι, να μετανιώνω κάποιες στιγμές γι' αυτήν και να συλλογίζομαι αν...αν όλα είχαν γίνει διαφορετικά, αν όλα είχαν ακολουθήσει τη φυσιολογική εξέλιξή τους...

Αξίζει να αναφέρω ένα περιστατικό που ουσιαστικά ήταν αυτό που έκανε μέσα μου το οριστικό κλικ, όπως συνηθίζεται να λέμε, αυτό που με οδήγησε στο προσωπικό στοίχημα με τον εαυτό μου «*το θέλεις και θα το κάνεις, όποτε έρθει το πλήρωμα του χρόνου...όμως θα το κάνεις, ο κόσμος να γυρίσει ανάποδα...*»

Περπατώντας μετά από χρόνια, που έχω φύγει πια από την Αθήνα, στην Πανεπιστημίου, κάπου κοντά στην Αρχαιολογική Εταιρεία, όπου πήγαινα να παρακολουθήσω μια διάλεξη, συνάντησα ένα παλιό μου συμφοιτητή και φίλο, με τον οποίο είχαμε χαθεί, μετά την ολοκλήρωση των σπουδών. Στην ολιγόλεπτη συνάντησή μας διέλυσε μέσα μου όλα τα αν και όλους τους προβληματισμούς μου...είχε προφανώς πληροφορηθεί για την επιλογή μου να κάνω οικογένεια και με ρώτησε όχι με διάθεση απορίας ή περιέργειας, που θα μπορούσα ενδεχομένως να δικαιολογήσω, αλλά με υποτίμηση και μια δόση σαρκασμού, πώς και υπέκυψα στις μικροαστικές αντιλήψεις περί γάμου και οικογένειας...αυτό λοιπόν ήταν η δημιουργία οικογένειας;;; Μια μικροαστική και παρωχημένη αντίληψη, που καταδικάζει τη γυναίκα επιστήμονα σε έναν κατασκευασμένο ρόλο, αυτόν της συζύγου και μητέρας;;; Έτσι βλέπει η κοινωνία λοιπόν τη γυναίκα;;; Ότι πρέπει να επιλέξει ποιος ρόλος της ταιριάζει ή ποιον ρόλο θέλουν οι γύρω της να αναλάβει;;; Γιατί να είναι άσπρο ή μαύρο;;; Γιατί μια γυναίκα να μην μπορεί να αναλάβει και να εκπληρώσει μάλιστα με επιτυχία έναν πολυδιάστατο ρόλο, να γίνει και σύζυγος και μητέρα και εργαζόμενη;;; Ποιος το ορίζει αυτό, πέρα από την ίδια;;; Αυτές είναι ορισμένες από τις σκέψεις που κατέκλυσαν μέσα σε δευτερόλεπτα το μυαλό μου...

Και επιστρέφοντας στην Κόρινθο, έδωσα στον εαυτό μου μια υπόσχεση. Δε θα επέτρεπα ποτέ, εφόσον αποκτούσα παιδιά, να αισθανθώ ότι μου στέρησαν κάτι, ότι εάν δεν υπήρχαν, η ζωή μου θα ήταν ίσως διαφορετική.

Η αλήθεια είναι ότι η οικογενειακή ζωή υπήρξε και εξακολουθεί να είναι μια πολύ δύσκολη υπόθεση για μένα, καθώς ο σύζυγος εργαζόταν πάντα μακριά...εξίσου δύσκολη υπόθεση ήταν και η απόκτηση των παιδιών, καθώς με υποχρέωσε να παραμείνω κλινήρης καθ' όλη την εγκυμοσύνη και τις δύο φορές....δύσκολη και η ανατροφή τους, γιατί καλούμουν να πάρω αποφάσεις σε πολλές περιπτώσεις και για τους δυο μας, αφού εκ των πραγμάτων ο σύζυγος δεν μπορούσε πάντα να βρίσκεται κοντά μας, όταν το χρειαζόμασταν...μεγάλη ευθύνη και βάρος ασήκωτο κάποιες φορές...

Κι εκεί που κουράζεσαι, που απελπίζεσαι, που θυμώνεις γιατί πρέπει να τα κάνεις όλα μόνη σου, που οι προστριβές είναι αναπόφευκτες, που περνούν σκέψεις από το μυαλό σου, μήπως κάτι δεν είχες κάνει σωστά...μήπως τελικά οι άλλοι είχαν δίκιο και η ανωριμότητα και ο ενθουσιασμός της ηλικίας, λειπούργησαν καταλυτικά και σε οδήγησαν σε λανθασμένες αποφάσεις, ακούς ένα παιδικό γέλιο και ξαφνικά συνειδητοποιείς ότι όλα έχουν γίνει έτσι ακριβώς, όπως έπρεπε.

Και κάποια στιγμή εντελώς τυχαία κάτι μου χρωστούσε φαίνεται η ζωή και ήρθε η ευκαιρία για τις πολυπόθητες μεταπτυχιακές σπουδές. Πάλι όμως άκουσα κουβέντες όπως «*τι τα θέλεις αυτά τώρα, τη δουλειά σου την έχεις, έχεις και τα παιδιά, τρέχεις όλη μέρα*», απόψεις που ωστόσο μπορώ να πω ότι αντί να μου ανακόψουν την προσπάθεια, περισσότερο με πείσμωναν να αποδείξω ότι εάν θελήσει κάτι μια γυναίκα, ένας άνθρωπος γενικά, με όλη τη δύναμη της ψυχής του, μπορεί να το κατακτήσει... σε όποια ηλικία, μην υπολογίζοντας το προσωπικό κόστος, αρκεί να το θελήσει.

Και κάπως έτσι βρέθηκα με ένα διδακτορικό στην ηλικία των 42 χρόνων, όπου και πάλι άκουσα από πολλούς το παροιμιώδες: «*τι να το κάνει τώρα αυτή σε τέτοια ηλικία, πού και πώς θα το αξιοποιήσει*;;;» Γιατί δύσκολα βέβαια περνάει από το μυαλό των ανθρώπων ή δεν περνάει καθόλου, ότι μπορεί απλά να το χρειαζόσαι για εσένα, χωρίς να πρέπει κάπου να το αξιοποιήσεις ή χρησιμοποιήσεις.

Προς χαρά πολλών και απογοήτευση ορισμένων, βρέθηκε τελικά ο τρόπος να αξιοποιηθεί αυτό το δίπλωμα, έστω και σε αυτή την ηλικία και να μου ανοίξει την πόρτα για μια ακαδημαϊκή πορεία. Αποδείχθηκε λοιπόν ότι η οικογένεια και τα παιδιά δεν είναι ποτέ πρόβλημα, εάν θέλουμε να κατακτήσουμε ένα στόχο...ίσα ίσα που μπορεί να αποτελέσουν το κίνητρο και να δώσουν την περισσή δύναμη, που χρειαζόμαστε, για να εκπληρώσουμε ό,τι ονειρευτήκαμε και επιθυμήσαμε.

Δε λέω ότι όλα υπήρξαν ρόδινα στο ταξίδι αυτό... θυμάμαι να γράφω στον υπολογιστή με ένα μωρό στο μάρσιππο ή να προσπαθώ να κοιμηθώ στις 2.00 τα ξημερώματα, αφού έχει αποκοιμηθεί το παιδί και να

σηκώνομαι στις 5.00, ελπίζοντας ότι δε θα ξυπνήσει πριν τις 6.00, για να προλάβω να διαβάσω λίγο ακόμη ή να γράψω κάποιες γραμμές.

Η δύναμη της θέλησης όμως και οι αντοχές μας μπορεί να μας ξαφνιάσουν και όπως έλεγε ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Gustave Flaubert «οι πιο ένδοξες στιγμές της ζωής μας δεν είναι οι λεγόμενες μέρες επιτυχίας, αλλά περισσότερο οι μέρες εκείνες, που μετά από απόρριψη και απελπισία, αισθάνεσαι να μεγαλώνει μέσα σου η θέληση για ζωή και η υπόσχεση για μελλοντικά επιτεύγματα», αυτά που θα σου φέρουν πληρότητα και ικανοποίηση, όπως την εννοεί ο κάθε άνθρωπος και ό,τι σημαίνει για αυτόν.

Η μητρότητα μπορώ να πω λοιπόν με σιγουριά, μην έχοντας πια απωθημένα και έχοντας εκπληρώσει όλες τις επιθυμίες μου ως άνθρωπος και ως γυναίκα, ότι με ωρίμασε και μου έδωσε κίνητρα να προσπαθήσω περισσότερο για όλα όσα αγαπώ και επιθυμώ. Σε καμία περίπτωση δεν αποτέλεσε ανασταλτικό παράγοντα πνευματικής ανόδου και επαγγελματικής ανέλιξης.

Το αντίθετο μάλιστα...η ιδιότητα της μαμάς μου έφερε περισσότερα θετικά πράγματα, από όσα ίσως να μου στέρησε και είμαι βέβαιη ότι με έκανε καλύτερο άνθρωπο. Πιστεύω ότι βλέποντάς με, οι κόρες μου έχουν λάβει ένα μάθημα ζωής...ότι κανείς δε μπορεί να τις υποτιμήσει ή αμφισβητήσει, εάν οι ίδιες δεν το πιστέψουν και επιτρέψουν...και ότι μπορούν να κατακτήσουν όλες τις κορυφές του κόσμου, με τη δύναμη της θέλησης...αλλά και κάτι ακόμη, ότι το ταξίδι στην αυτοβελτίωση και προσωπική πρόοδο δε χρειάζεται να σταματήσει ποτέ...στη γνώση δεν υφίστανται ή δεν πρέπει να υφίστανται χρονικοί περιορισμοί και κοινωνικές περιχαράκωσεις.

Συνταγή για τον επιτυχή συνδυασμό του τρίπτυχου γυναίκας- μητέρας, γυναίκας -εργαζόμενης, γυναίκας-καριερίστα για μένα δεν υπάρχει. Όπως επίσης δεν υπάρχει πρότυπο τέλειας γυναίκας, μητέρας και εργαζόμενης. Είμαστε άνθρωποι και κάνουμε λάθη, μαθαίνουμε όμως από αυτά, δυναμώνουμε, βελτιωνόμαστε και προχωράμε.

Υπάρχει μόνο η αγάπη για τα παιδιά, που είναι αστείρευτη πηγή ζωής και ευτυχίας για το γονιό... τα παιδιά μου, που για μένα είναι το πολυτιμότερο «επίτευγμα» της ζωής μου, αυτό για το οποίο πέρα και πάνω από όλα είμαι περήφανη και ευγνώμων και η δύναμη της θέλησης...αυτή που κάνει έναν άνθρωπο να επιθυμήσει κάτι έντονα, να πιστέψει ότι μπορεί να τα καταφέρει, να σηκωθεί κάθε φορά που θα πέσει και να συνεχίσει για την επίτευξη του στόχου, είτε αυτός είναι μια ευτυχισμένη οικογένεια, είτε είναι μια αξιοζήλευτη καριέρα, είτε είναι ένα διαρκές ταξίδι στη γνώση, είτε και όλα αυτά μαζί. Γιατί όχι;

Θα ήθελα να κλείσω λέγοντας ότι τα όρια της ανθρώπινης δυνατότητας προσδιορίζονται και αναιρούνται κάθε στιγμή...κάτι που σήμερα μας φαντάζει ανέφικτο, αύριο μπορεί να είναι η καθημερινότητά μας...η ζωή μας...αρκεί να το ονειρευτούμε...να το θελήσουμε...να το πιστέψουμε και να παλέψουμε για αυτό!!!

Κυρία Αντωνία Τζαναβάρα σας ευχαριστούμε

Μια άλλη κατηγορία μαμάδων, η μόνη μαμά, η ηρωίδα που σηκώνει μόνη της το βάρος της ανατροφής του παιδιού της είτε γιατί χώρισε, είτε γιατί χήρεψε πρόωρα, είτε ακόμη και γιατί επέλεξε να κάνει παιδί εκτός γάμου. Για την μαμά που καλείται να παίξει ταυτόχρονα πολλαπλούς ρόλους στην καθημερινότητά της θα μας μιλήσει η κυρία Εύα Τσαροπούλου, η οποία γεννήθηκε στην Αθήνα, σπούδασε Οικονομικά, στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και εργάζεται στη Σύμβαση και Ανάλυση Τηλεοπτικού Προγράμματος της ΕΡΤ2. Παράλληλα είναι αρθρογράφος και συνεργάζεται με εκδοτικούς οίκους στην επιμέλεια βιβλίων.

Μονογονεϊκή οικογένεια: Μια γνωστή-άγνωστη ιστορία μας διηγείται η κυρία Εύα Τσαροπούλου. Σας ακούμε.....

.....
Καλησπέρα σας,

Ευχαριστώ, με τη σειρά μου, το Κέντρο Αριστείας Ακρόπολις που με τίμησε συμπεριλαμβάνοντάς με σε μία εκδήλωση τόσο ουσιαστική όσο αυτή, θεωρώντας ότι τα μικρά στιγμιότυπα της ζωής μου είναι άξια να αναφερθούν.

Ευχαριστώ και την κα Μπέλλου για την αναφορά της στο βιογραφικό μου και οφείλω να σας ομολογήσω ότι υπάρχουν τρία πράγματα για μένα, τα οποία σκοπίμως δεν αναφέρονται μέσα σε αυτό, αλλά εδώ ήρθαμε να μιλήσουμε από καρδιάς και δεν θα μπορούσα να σας τα αποκρύψω.

Το πρώτο είναι ότι, παρά τις μάχες που συνεχίζω να δίνω εναντίον τους, είμαι έρμαιο όλων των στερεοτύπων που μπορεί να φανταστεί κανείς και μερικών ακόμα που δεν πάει ο νους μας.

Το δεύτερο είναι ότι είμαι «παραμυθατζού». Με την καλή έννοια. Δεν «παραμυθιάζω» τον κόσμο, απλώς τις ιστορίες που μου συμβαίνουν, έχω την τάση να τις γράφω σαν παραμύθι. Και ποια είναι τα δύο συστατικά ενός καλού παραμυθιού; Το ένα είναι ότι σχεδόν πάντα έχει έναν «δράκο», έναν

κακό. Μερικά μάλιστα, περισσότερους από έναν. Και το δεύτερο είναι ότι όλα τελειώνουν με το «ζήσαμε εμείς καλά κι αυτοί καλύτερα» ή αλλιώς υπάρχει ένα «happy end»! Βέβαια, αυτό που δεν μας λένε είναι ότι εκεί που γράφεται το happy end, είναι ακριβώς το σημείο που αρχίζει η ιστορία μας...

Το τρίτο που δεν αναφέρεται στο βιογραφικό μου, θα σας το αφήσω για το τέλος.

Αυτά τα μικρά μου «μυστικά», λοιπόν, τα μοιράζομαι μαζί σας, διότι είναι στοιχεία δικά μου και πρέπει να γνωρίζετε καλύτερα τι υπάρχει πίσω απ' τον άνθρωπο που καλείται να σας διηγηθεί την ιστορία του. Αυτό βοηθάει και στην κατανόηση της ίδιας της ιστορίας, όπως ένα έργο που, γνωρίζοντας τον καλλιτέχνη καλύτερα, το βλέπεις με άλλη ματιά.

Η διαδικασία ενός διαζυγίου, όσο κοινότυπη κι αν μοιάζει, δεν είναι ποτέ η ίδια για όλους. Ο καθένας μας την βιώνει διαφορετικά και την αντιμετωπίζει όπως...αντέχει.

Παρ' όλα αυτά, το να είσαι μητέρα μονογονεϊκής οικογένειας, στις μέρες μας δεν είναι κάτι πρωτότυπο, δεν θα πω κάτι που δεν ξέρετε ή δεν έχετε συναντήσει δίπλα σας, οι περισσότεροι από σας. Οπότε, σκέφτηκα ότι για να δώσω λίγη περισσότερη αξία στη συζήτησή μας, θα ήταν καλύτερα να αναφερθώ σε δύο βιωματικά «παραμύθια», βγαλμένα από διαφορετικές εποχές. Δύο παραμύθια, αλλά και δύο οι δράκοι...

Το ένα είναι της μητέρας μου, η οποία υπήρξε διαζευγμένη και μητέρα δύο κοριτσιών, σε μία εποχή που τις «χωρισμένες» τις έδειχναν με το δάχτυλο!

Διότι δεν νοούνταν μία γυναίκα να αφήσει τον άντρα της και «τα καλά της», για να μεγαλώσει δύο κορίτσια μονάχη της! Σε μία εποχή που η σοφία των γιαγιάδων μας εξαντλούνταν στο «να βάζεις στο στόμα σου μία βραστή πατάτα, για να μην σκούζεις και σε ακούει η γειτονιά όταν σε δέρνει», σε μία εποχή που «αφού δεν χαρτοπαίζει και δεν πίνει», καλός είναι και κράτα τον, σε μία εποχή που «έλα μωρέ, τι θα κάνει, θα γυρίσει από δω, θα γυρίσει από εκεί, πού θα πάει; Στο σπίτι του θα γυρίσει», είναι λογικό η χωρισμένη γυναίκα να είναι μία έννοια αδιανόητη!

Και μάλιστα, μία έννοια που δεν αργούσε να δώσει τη θέση της στο «εξώλης και προώλης», που σε περίπτωση που δεν γνωρίζετε την ετυμολογία τους, με τις προθέσεις εξ και προ σημαίνουν αυτήν που καταστρέφει, αφανίζει και διαφθείρει. Όλα αυτά μαζί σε μία γυναίκα!

Δεν μεταφέρω την άποψη της μητέρας μου για όλα αυτά (επίτηδες την κράτησα μακριά σήμερα, διότι δεν θα μας έφταναν τα δέκα λεπτά, θα γυρίζαμε ντοκιμαντέρ!), ούτε θα σας πω λεπτομέρειες από μία παιδική ηλικία, την οποία επιθυμώ να ξεχάσω.

Θα πω μόνο ότι ήταν πολύ δύσκολη, γεμάτη άσχημους «θορούβους», φωνές, κλάματα και φασαρίες. Θα σας πω μόνο ότι η μητέρα μου τα έζησε και τα ξαναέζησε όλα αυτά –μαζί με εκείνην κι εμείς- σε μία προσπάθεια να μην «χαλάσει αμαχητί το σπίτι της». «Να μην αφήσει τα παιδιά της χωρίς πατέρα!», φράσεις στερεοτυπικές, αλλά πολύ δυνατές, για το χατίρι των οποίων, η μητέρα μου έχασε πολλά χρόνια απ' τη ζωή της κι εμείς πολλές νύχτες απ' τον ύπνο μας.

Και μετά η απουσία! Που δεν ξέρω πόσο εύκολη ήταν για τη μητέρα μου, αλλά για μένα ήταν η απόλυτη ανακούφιση! Επιτέλους, σιωπή! Δεν ακουγόταν τίποτα!

Ήμουν οκτώ όταν οι γονείς μου πήραν οριστικά διαζύγιο! Όχι πως η ζωή μας θα ήταν εύκολη μετά, αλλά ήταν πια χωρίς φασαρία. Εκεί εκτίμησα τη μεγάλη αξία της ησυχίας. Δεν μπορείτε εύκολα να το καταλάβετε αυτό και εύχομαι να μην χρειαστεί ποτέ και σε κανέναν.

Απ' τα πέντε μου χρόνια, με τον πατέρα μου εξαφανισμένο, για να πάει η μαμά μου στη δουλειά – δούλευε σε βιβλιοπωλείο και πρωί και απόγευμα– είχα περασμένο στο λαιμό μου ένα σκοινάκι με το κλειδί του σπιτιού μας, διότι έφευγε και μας κλειδωνε μέσα. Μου είχε ένα σκαμπουδάκι για να ανεβαίνω στο νεροχύτη και να πλένω τα πιάτα και είχα και τη φροντίδα της μικρότερης αδελφής μου, που ήταν δυόμιση, την οποία καθόλου δεν χώνευα και είχα επιχειρήσει από νωρίς να τη βγάλω από τη μέση, μέχρι τη μέρα που την έθεσε η μαμά μου υπό την ευθύνη μου! Καταραμένη μέρα, πάνε τα όμορφα σχέδια για την εξόντωσή της! Τώρα πρόσεχα διπλά να μην πέσει, να μην χτυπήσει, να μην πάθει τίποτα!

Χρήματα στο σπίτι δεν υπήρχαν πολλά, ο πατέρας μου δεν συνεισέφερε ποτέ και είχαμε μόνο αυτά που έβγαζε η μαμά μου απ' τη δουλειά της. Αλλά ήταν άλλες εποχές τότε, η μαμά μου ήταν πολύ προσεκτική με τη διαχείριση των χρημάτων και κατάφερε να φτιάξει μία στέγη, μια φωλιά για τα κλωσόπουλά της.

Κι από αγάπη... μας περίσσευε, διότι τα αδέρφια της μαμάς μου ήταν πάντα από δίπλα της. Και ο παππούς –αν και δεν έζησε πολύ- και η γιαγιά. Κρητικοί βλέπετε, στην Κρήτη η οικογένεια είναι μια

γροθιά που σφίγγει στις δυσκολίες, μαζεύεται και προστατεύει τους δικούς της. Με τα καλά και τα κακά που έχει αυτό και πιστέψτε με, μπορεί να έχει πάρα πολλά κακά!

Σχέσεις και συναναστροφές με άλλους, εκτός οικογενείας, δεν είχαμε, διότι ως γνωστόν «οι χωρισμένες δεν γιορτάζουνε ποτέ» και εκείνα τα χρόνια τις λέγανε υποτιμητικά «ζωντοχήρες». Κι αν τολμούσαν να γιορτάσουν, τότε επανερχόμασταν στο «εξώλης και προώλης». Όμως η οικογένειά μας ήταν αρκετά μεγάλη και έφτανε και περίσσευε για παρέα. Για μας τα παιδιά, βέβαια, διότι η μαμά μου ζούσε τον δικό της μοναχικό Γολγοθά, για τον οποίο κάτι υποψιαζόμασταν, αλλά ποτέ δεν σιγουρεύεσαι αν δεν βρεθείς σε εκείνη τη θέση...

Μεγαλωμένη έτσι, από πολύ μικρή έμαθα τι θα πει ευθύνη. Η μητέρα μου ήταν ένας πολύ δυνατός άνθρωπος, αλλά στην προσπάθειά της να μας προστατεύσει, γινόταν πιο σκληρή απ' όσο χρειαζόταν. Κι εγώ δεν την κόντραρα ποτέ, ίσως γιατί καταλάβαινα την ανισορροπία που υπήρχε στο βάρος των ευθυνών που έπεφταν στους ώμους της. Ευθύνες που οι εργοστασιακές τους ρυθμίσεις είναι υπολογισμένες για δύο, όταν τις επωμίζεται ένας, αναπόφευκτα θα γείρει. Κι ανάλογα με το πόσο δυνατός είναι, μπορεί να τις σηκώσει, αλλά είναι καταδικασμένος να περπατά πάντα γερμένος απ' τη μία πλευρά...

Και βέβαια, όταν «γέρνεις» απ' τα τόσα βάρη, πολλές φορές γίνεται άδικος με αυτούς που ζούνε δίπλα σου. Γιατί δεν μπορείς να αποδεχτείς αυτό που συμβαίνει μόνο σε σένα, θέλεις να κάνεις και τους άλλους συνένοχους, συμμετοχούς σε αυτό. Και δημιουργείς μία σειρά από λάθη, τα οποία πολλές φορές συνθλίβουν αυτούς που έχουν λιγότερη αντοχή από σένα...

Δημιουργία ενοχικών ανθρώπων είναι αυτό και είναι ένα βασικό λάθος που κάνουν οι γονείς όταν χωρίζουν. Και είναι ίδιο όλες τις εποχές...

Από πολύ μικρή, αυτή η ενοχή καθόρισε τη δική μου ζωή και τις επιλογές μου. Και εν πολλοίς, συνεχίζει να την καθορίζει.

Δούλευα σε δουλειές που δεν μου άρεσαν γιατί έπρεπε να βοηθάω το σπίτι μου, επέλεξα σπουδές που δεν μου άρεσαν γιατί έπρεπε να πληρούν κάποιες προϋποθέσεις, όφειλα να τηρώ τα ωράρια –γερμανικά νούμερα- της μητέρας μου, κάνοντας δουλειές στο σπίτι, είχα συγκεκριμένες παρέες, ώστε να αισθάνεται ασφαλής εκείνη και ήταν αδιανόητο να περάσω τις γιορτές με φίλους μου –ακόμα κι όταν μεγάλωσα αρκετά- για να μην αισθάνομαι ότι την αφήνω πίσω μόνη της. Ένας φαύλος κύκλος από ενοχές, μόνο και μόνο διότι η μητέρα μου, μην μπορώντας να φτιάξει μια καινούργια ζωή για εκείνη, ζούσε μέσα απ' τη δική μας.

Κάποτε παντρεύτηκα τον σχολικό μου έρωτα. Μετά από έντεκα χρόνια σχέσης (στο σχολείο και στο πανεπιστήμιο), με τον καλύτερο μαθητή του σχολείου και μετέπειτα πτυχιούχο και με δύο διδακτορικά αργότερα επαγγελματία, υπήρχε πιο ασφαλές περιβάλλον;

Το στερεότυπο λέει πως τα κορίτσια καταλήγουν να παντρευτούν κάποιον σαν τον πατέρα τους και μοιάζει πως, παρά το ασφαλές περιβάλλον, το ακολούθησα ακριβώς έτσι και μάλιστα, χωρίς να έχω ζηήσει καθόλου τον δικό μου πατέρα.

Όπως ήταν αναμενόμενο, δεν πήγε καθόλου καλά αυτό...

Η φασαρία πάλι μπήκε στη ζωή μου, αυτή τη φορά με μία μορφή διαφορετική. Για μένα η βία έχει πολλά πρόσωπα και όλα ανεξαιρέτως, αφήνουν σημάδια στην ψυχή των ανθρώπων. Δεν θα μπω σε λεπτομέρειες, γιατί κι αυτό το παραμύθι είχε έναν δράκο, θα πω μονάχα πως δεν άφησα το παιδί μου να το ζήσει, όπως το έζησα εγώ ως παιδί. Το προστάτευσα, φεύγοντας νωρίς. Το διαζυγίό μου βγήκε όταν η κόρη μου ήταν μόλις τεσσάρων μηνών. Σαν να βγήκε στην επιφάνεια η λέαινα που έκρυβα επιμελώς μέσα μου και επέβαλλε την ησυχία στη ζωή του παιδιού μου, χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση.

Εννοείται πως εγώ δεν είχα αντιρρήσεις απ' τους δικούς μου γι' αυτή την πορεία. Η μητέρα μου, έχοντας περάσει τα δικά της, ήξερε πολύ καλύτερα απ' τον καθένα ότι υπάρχει ένα σημείο που όλη η προσπάθεια να «μην χαλάσει» ένα σπίτι, απλώς τερματίζει. Και δεν μπορεί να συνεχιστεί...

Και ξεκίνησα τον δικό μου, μοναχικό δρόμο. Σε πλεονεκτικότερη θέση απ' τη μητέρα μου, διότι εγώ είχα μια καλή δουλειά. Δεν ήμουν ποτέ εξαρτημένη απ' τα χρήματα του άντρα μου, δεν περίμενα απ' αυτόν να ζήσω εγώ και το παιδί μου.

Βέβαια, τίποτα δεν ήταν εύκολο στην αρχή. Σας θυμίζω ότι για την ίδια δουλειά, αλλιώς αμείβεται ένας άνδρας κι αλλιώς μία γυναίκα, τουλάχιστον στην Ελλάδα.

Έτσι, για αρκετό καιρό έμενα σε ένα άδειο σπίτι 120 τετραγωνικών, τεράστιο, αλλά ήταν το μόνο που βρήκα κοντά στο σπίτι της μαμάς μου. Κοιμόμουν σε ένα στρώμα, μαζί με το μωρό μου. Δεν βαριέστε, αυτά ξαναφτιάχνονται. Εκείνο που δεν ξαναγουρίζει πίσω είναι τα 15 χρόνια απ' τη ζωή

μου που έχασα σε όλο αυτό. Γιατί και σπίτι αγόρασα και έπιπλα αγόρασα κι όλα τα καλά αγόρασα, τα ξαναγόρασα, να πούμε και του στραβού το δίκιο, διότι όταν παντρεύτηκα η μαμά μου είχε φροντίσει να τα έχω όλα, αλλά τέλος πάντων, τα ξαναέφτιαξα, για να αποδείξω κάτι που ήξερα από νωρίς: ότι η ουσία δεν βρίσκεται σε αυτά.

Οι δυσκολίες δεν ήταν μόνο οικονομικές. Δουλεύοντας αντίθετες βάρδιες με τη μητέρα μου, για να υπάρχει πάντα κάποιος με το μωρό, δεν θα διανοούμουν φυσικά να της ζητήσω να το κρατήσει επιπλέον για να πάω για έναν καφέ με μία φίλη μου! Ο ενοχικός εαυτός μου δεν μου επέτρεπε να την επιβαρύνω κι άλλο. Ο πρώτος καφές που ήπια με φίλη μου, έξω απ' το σπίτι μου, χωρίς την κόρη μου, ήταν όταν εκείνη ήταν δώδεκα χρονών!

Όλη μου η ζωή μέχρι τότε ήταν σπίτι-δουλειά-μπαλέτο της μικρής-κολυμβητήριο της μικρής-ξένες γλώσσες της μικρής-παιδικά πάρτι της μικρής. Πάντα συνοδεία με το μικρό μου «βαλιτσάκι». Πουθενά μόνη μου. Το πρόγραμμά μας ήταν πολύ συγκεκριμένο και απολύτως «ιερό»: Κάθε βράδυ στις εννέα, το σπίτι ησύχαζε. Το παιδί κοιμόταν και μαζί τερμάτιζα κι εγώ ό,τι έκανα.

Εκείνα τα χρόνια, δεν υπήρχε ή τέλος πάντων δεν ήξερα ότι υπήρχε διαδίκτυο ή κοινωνικά δίκτυα ή οτιδήποτε σχετικό. Έτσι, ήμουν εγώ, η τηλεόραση και το παιδί. Για φίλους δεν το συζητώ: Και στην εποχή μου και σήμερα ακόμα, η χωρισμένη γυναίκα για κάποιο λόγο αποτελεί απειλή για τις παντρεμένες φίλες της, διότι ξαφνικά, μετατρέπεται στα μάτια τους σε «κυνηγό», σε κάποια που θα τους φάει τον άντρα. Και φυσικά, την αποφεύγουν. Εύσχημα μεν, σταθερά δε. Το λες κι ενός είδους «κοινωνική απομόνωση» αυτό.

Κι όσο κι αν όλοι σου λένε: «Νέα είσαι ακόμα, να ξαναφτιάξεις τη ζωή σου», δεν σου λένε ούτε πώς να το κάνεις, ούτε φυσικά είναι διατεθειμένοι να σε βοηθήσουν σε αυτό. Η μαμά μου πρώτη, το έλεγε και το ξαναέλεγε, αλλά αν ποτέ στραβωνόταν κανείς και εμφανιζόταν στον ορίζοντα, άρχιζε: «Μεγαλώνεις κορίτσι και ποιον θα βάλεις μέσα στο σπίτι σου, που θα κοιτάζει την κόρη σου κι όχι εσένα» ή «Δεν μπορείς να αφήσεις το παιδί σου και να τρέχεις τώρα σε γιορτές και πανηγύρια, πρέπει να είσαι από πάνω του, τα παιδί σου σε χρειάζεται» ή «Είσαι μάνα και πατέρας τώρα, από σένα παίρνει παράδειγμα το παιδί» κι άλλα τέτοια χαριτωμένα, στερεοτυπικά, ενοχικά και όλα αυτά που σίγουρα αντιμαχόμαστε, αλλά μια χαρά πέφτουμε στην ωραιότατη παγίδα τους και μας καταδυναστεύουν τη ζωή.

Να μην μιλήσω για τις σπουδές: «Να σε δω να πάρεις το πτυχίο σου κι ας κλείσω τα μάτια μου» απ' τη μία κι απ' την άλλη: «Δεν γίνεται να τρέχεις πότε από δω και πότε από εκεί, εσύ την ευκαιρία σου την είχες, τώρα πρέπει να επικεντρωθείς στις σπουδές του παιδιού σου», αφήνοντάς με να αναρωτιέμαι αν στ' αλήθεια είχα ποτέ εγώ την ευκαιρία μου και σε ποια αναθεματισμένη στροφή της ζωής μου την έχασα...

Ξέρετε, αν ποτέ χάσετε τη φωνή της συνειδησής σας, να θυμάστε ότι υπάρχει πάντα η φωνή της μάνας σας στο κεφάλι σας, μπολιασμένη στο υποσυνείδητό σας, να σας λέει τι να ΜΗΝ κάνετε!

Η αλήθεια είναι πως εγώ, με την έπαρση του καλύτερου μοντέλου (απ' αυτό της μάνας μου), θεωρούσα ότι θα τα κάνω καλύτερα. Μία παιδοψυχολόγος στο νηπιαγωγείο της κόρης μου, μας είχε πει ότι τα κορίτσια ειδικώς την αίσθηση της ασφάλειας την εισπράττουν απ' τον πατέρα. Έλεγα λοιπόν, ότι εγώ θέλω η κόρη μου να έχει σχέσεις με τον δικό της πατέρα, για να νιώθει ότι δεν έχει μόνο εμένα να βασίζεται. Στο κάτω κάτω, ο δικός της πατέρας δεν εξαφανίστηκε, όπως ο δικός μου! Έλεγα επίσης ότι δεν θα χρησιμοποιήσω ποτέ το παιδί μου ως μοχλό για οποιαδήποτε πίεση, ότι δεν θα προκαλέσω σκηνές και δεν θα επιβαρύνω την κατάσταση, ώστε να ξεσπάσει αυτό στο κεφάλι του παιδιού μου. Γενικώς, ότι «δεν θα κάνω αυτά που κοροϊδεύω». Κι υπήρξα συνεπής ως προς αυτό. Πέτυχα κάτι; Με το χέρι στην καρδιά θα σας πω «όχι».

Διότι η καλή προαίρεση απαιτείται κι από τους δύο. Κι αν δεν την παλεύουμε με τις προσωπικές μας ενοχές, τι να καταφέρουμε με την ενοχή του άλλου που θεωρεί ότι ένα διαζύγιο τον κάνει αποτυχημένο και πως γι' αυτή του την αποτυχία, αποκλειστικά υπεύθυνη είσαι εσύ και πρέπει να κάποιος να το πληρώσει όλο αυτό! Και μαντέψτε ποιος το πληρώνει τελικώς: Το παιδί!

Οπότε, παρά το ότι πιστεύω ακλόνητα ότι τα παιδιά χρειάζονται και τους δύο γονείς για να μεγαλώσουν σωστά, μερικές φορές είναι καλύτερα αυτό να μην συμβαίνει. Έχει πάντα να κάνει με τον ποιον έχεις απέναντί σου, αλλά και με το ποιος είσαι κι εσύ.

Σε κάθε περίπτωση, φτάνει κάποια στιγμή στη ζωή μιας χωρισμένης μητέρας, που το παιδί της θα τη στήσει στον τοίχο για πολλά πράγματα. Όσο καλά κι αν το έχει μεγαλώσει. Τα παιδιά είναι αμείλικτα και αυτό δεν έχει ηλικία, μπορεί να συμβεί σε οποιαδήποτε φάση της ζωής τους. Και

συμβαίνει σχεδόν πάντα στη μητέρα, δεν ξέρω γιατί ποτέ κανένα παιδί δεν στήνει τον πατέρα σε έναν αντίστοιχο τοίχο!

Θα τη στήσει στον τοίχο γιατί, με την επιλογή της του στέρησε την οικονομική δυνατότητα να έχει καλύτερη παιδεία ενδεχομένως, μεγαλύτερη άνεση στη ζωή του. Θα τη στήσει στον τοίχο είτε γιατί έχει σύντροφο, που ενδεχομένως τους άλλαξε τη ζωή, με τρόπο δυσάρεστο γι' αυτό, είτε γιατί δεν απέκτησε σύντροφο, στερώντας του όλη την ασφάλεια και την προστασία που θα μπορούσε να έχει. Θα τη στήσει στον τοίχο είτε γιατί έγινε αιτία να μην ξαναδεί τον πατέρα του και να μην έχει καλές σχέσεις μαζί του, είτε γιατί δεν ήταν αρκετά δυνατή ώστε να τον απομακρύνει εντελώς από κοντά του.

Γενικώς, δεν τα βρίσκεις πολύ εύκολα μαζί τους κι οι εξηγήσεις δεν είναι ποτέ αρκετές. Οι επιλογές της μητέρας είναι πάντα προς κρίση και η κατανόηση έρχεται πολλά χρόνια αργότερα, αν ζήσεις να την προλάβεις ως μητέρα...

Μετρήσατε ως εδώ αρκετά εμπόδια; Οικονομικές δυσκολίες, μοναξιά, καχυποψία απ' τους τρίτους, απόρριψη ως αποτυχημένης, ευθύνες απ' το ίδιο σου το παιδί;

Αν δεν σας έφτασαν αυτά, πάμε να σας προσθέσω μερικά ακόμα και θα ακολουθήσουν αρκετές φράσεις σε εισαγωγικά:

«Πρέπει να είσαι Κυρία, να μην δίνεις δικαιώματα», φράση που ποτέ δεν την κατάλαβα! Τι σημαίνει να είσαι κυρία και τι σε κάνει λιγότερο κυρία; Μόνο η προκατάληψη από άνδρες, αλλά και από γυναίκες –δυστυχώς– ότι επειδή χώρισες, είσαι επιρρεπής σε συμπεριφορές ανάξιες του τίτλου. Επίσης, πώς δίνεις δικαιώματα; Όλα αυτά ξεκινούν απ' το δεδομένο ότι τελείς ήδη εν αδίκω, μόνο και μόνο επειδή χώρισες, κοινώς έχεις φάει κίτρινη κάρτα και πρόσεχε, γιατί σου έρχεται και η κόκκινη!

«Πρέπει να είσαι μάνα και πατέρας», που σημαίνει ταυτόχρονα να γίνεσαι κουβέρτα όλα να τα σκεπάζεις και superman (ούτε καν superwoman) να είσαι πανταχού παρών, να τα βάζεις με όλους και με όλα, βοηθός και συμπαραστάτης.

«Να είσαι πρότυπο», το μοναδικό, καθώς άλλο διαθέσιμο δεν υπάρχει! Που σημαίνει, όμορφη, περιποιημένη, ευαίσθητη, τρυφερή, καλή νοικοκυρά, μαμά – μαγείρισσα, δασκάλα, αλλά και ενεργητική, δυναμική, πετυχημένη εργαζόμενη, να θέτεις διαρκώς νέους στόχους και να τους πετυχαίνεις. Να είσαι ανεξάρτητη και ταυτόχρονα και ανθεκτική! Και το κυριότερο: Να είσαι πάντα εκεί, βάζοντας τις δικές σου ανάγκες πάντα σε δεύτερη μοίρα, να είσαι πάντα διαθέσιμη για το παιδί σου! Κι αν κουραστήκατε με όλα αυτά; Ε, τότε προσθέστε και το ακούραστη!

Η σύγχρονη ψυχολογία ορμηγνεύει: Ισορροπημένα παιδιά είναι μόνον αυτά που προέρχονται από ισορροπημένους γονείς. Και συμφωνώ απολύτως, άσχετα αν αυτό προϋποθέτει χρόνο για τον εαυτό μας, τον οποίο δεν έχουμε, χρήματα για τον εαυτό μας, τα οποία δεν του διαθέτουμε και γενικώς, η εικόνα ενός μόνου ανθρώπου, φορτωμένου με όλα τα συμπράγκαλα που χρειάζεται ένα παιδί, να τρέχει πανικόβλητος πάνω κάτω για να τα προλάβει όλα και να είναι και καλός σε όλα, πολύ απέχει απ' τη ζεν ισορροπημένη εικόνα που αναφέρουν τα βιβλία ψυχολογίας.

Γεγονός είναι ότι ποτέ δεν μπορείς να τους έχεις όλους ευχαριστημένους. Δεν μπορείς, όσο και αν θέλεις, να κοπείς σε χίλια κομμάτια και να έχεις την απαίτηση να είναι και τα χίλια άψογα. Και δεν έχεις την επιλογή ούτε καν να παίρνεις μία μία τις ημέρες, διότι οι απαιτήσεις του μεγαλώματος ενός παιδιού τρέχουν και μάλιστα, με ιλιγγιώδεις ταχύτητες. Το ότι θα στουκάρεις κάπου είναι το μόνο βέβαιο, στην προσπάθειά σου να τρέξεις μαζί τους... Και δεν θα υπάρχει κανένας, στο τέλος της ημέρας, να του πεις ότι στούκαρες και ότι πονάς...

Έχω μία κόρη 25 χρόνων. Και δεν έχει υπάρξει ούτε μία μέρα σε αυτά τα 25 χρόνια που να είμαι απολύτως σίγουρη ότι τα έχω κάνει όλα εντάξει. Δεν έχει υπάρξει ούτε μία μέρα που να μην βάλω και βγάλω στην προσωπική μου ζυγαριά τις επιλογές μου, χωρίς καμία εξασφάλιση για το αποτέλεσμα τους.

Προσπάθησα να μην είμαι η μαμά μου. Να κάνω ένα παιδί ανεξάρτητο, να πατάει γερά στα πόδια του, να είναι ισορροπημένο, να είναι ελεύθερο, να έχει εφόδια να ανοίξει τα φτερά του και να πετάξει μακριά από μένα. Χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει ποτέ πίσω του τι κάνω εγώ, να μην φέρει το βάρος της δικής μου ευθύνης.

Προσπαθώ να είμαι πάντα εκεί, σε ό,τι χρειάζεται, αλλά και μακριά όταν δεν με χρειάζεται. Δεν θέλω να νιώθει βαρύ τον ίσκιο μου, θέλω να καμαρώνει τον δικό της. Κάθομαι διαρκώς στα θρανία και της δείχνω ότι η γνώση δεν τελειώνει ποτέ και είμαι πάντα πρόθυμη να μάθω από εκείνη, διότι δεν διεκδικώ την φωτεινή παντογνωμοσύνη, μόνο και μόνο επειδή είμαι η μητέρα της. Της μιλάω ανοιχτά

για τα συναισθήματά μου και για το πώς σκέφτομαι, έχοντας δεχτεί ότι όσο κι αν κατανοεί η μία την άλλη, είμαστε δύο διαφορετικές γενιές και αυτό δεν θα αλλάξει ποτέ. Μπορούμε να μιλάμε για αποτρίχωση και αγόρια, για πτυχία και μαγειρική, για ταξίδια και για τον κόσμο που πρέπει να αλλάξει, αλλά όχι με τον ίδιο τρόπο. Δεν είμαστε φίλες, είμαστε μαμά και κόρη κι αυτό είναι το πιο υγιές που μπορώ να σκεφτώ γι' αυτή τη σχέση. Και όσα λάθη κι αν έχω κάνει και όσα πρόκειται να κάνω στο μέλλον, είναι δικά μου, για τα δικά της ας νοιαστεί μονάχη της...

Παρ' όλα αυτά, ούτε το στερεότυπο της Ελληνίδας μάνας έχω αποφύγει, όσο κι αν προσπαθώ. Και για το τι θα φάει νοιάζομαι και για το αν γύρισε νωρίς και για το να φορέσει ζακετούλα όταν είναι έξω. Και νοιάζομαι εξίσου σοβαρά γι' αυτά όσο και με τον ποιον βγαίνει, αν είναι ευχαριστημένη απ' τη δουλειά της, τι σκέφτεται να κάνει στο μέλλον της, αν την πείραξε κανείς, να του σπάσω το κεφάλι...

Οι φίλοι μου με φωνάζουν Πολυάννα κι αυτό είναι το τρίτο μυστικό που δεν γράφεται στο βιογραφικό μου. Με φωνάζουν έτσι διότι προσπαθώ σε κάθε περίεργο, άσχημο, απρόβλεπτο, δυσάρεστο που μου συμβαίνει, να βρω μία θετική πλευρά.

Στην ηλικία που βρίσκομαι, όσο κι αν έχω μετανιώσει για λάθη ή επιλογές μου, ξέρω ότι δεν μπορώ να τα πάρω πίσω, ο χρόνος είναι αμείλικτος και ποτέ δενπισωγυρίζει. Ό,τι έγινε έγινε και ως Πολυάννα, μπορώ να είμαι ευχαριστημένη ΜΟΝΟ για το ότι ποτέ δεν τα παράτησα. Ποτέ δεν άφησα τους δράκους απ' τα παραμύθια μου να με καταπιούνε. Κι αυτό δεν είναι μικρό επίτευγμα, να ξέρετε, είναι μεγάλη δουλειά.

Παρά τα όσα έχω ζήσει, ακόμα πιστεύω στην οικογένεια, ακόμα θεωρώ ότι τα παιδιά πρέπει να τους έχουν και τους δύο γονείς τους, αρκεί αυτοί να είναι πρωτίστως καλά μεταξύ τους. Δεν αξίζει σε κανέναν να ζει δυστυχής μέσα σε έναν γάμο, απλώς και μόνο για να λέει ότι υπάρχει ένα πλαίσιο στη ζωή του. Αργά ή γρήγορα αυτό θα φανεί, τα παιδιά μας δεν είναι κουτά!

Δεν σουβαλιάζω άνδρες ή γυναίκες, κανέναν δεν είναι ίδιος με τον άλλον, αλλά σίγουρα υπάρχουν άνθρωποι που δεν είναι φτιαγμένοι να γίνονται γονείς και καλύτερα να μην το κάνουν. Και δεν πειράζει κι αν δεν γίνουν! Δεν γίναμε όλοι γιατροί, ούτε όλοι στρατιώτες, γιατί να γίνουμε όλοι γονείς δηλαδή;

Δεν θεωρώ ότι ένα παιδί πρέπει να μεγαλώνει υποχρεωτικά με τη μητέρα του, υπάρχουν εκεί έξω πατεράδες που μεγαλώνουν τα παιδιά τους μόνοι τους υποδειγματικά και αντίθετα, μητέρες που τα έχουν παρατήσει με τον χειρότερο τρόπο.

Δεν υπάρχουν γονείς που δεν κάνουν λάθη με τα παιδιά τους. Η τελειότητα είναι μία έννοια ανύπαρκτη, αλλά απ' τα λάθη μας γινόμαστε καλύτεροι, αρκεί να κατανοούμε το μάθημα!

Δεν αποδέχομαι τίποτα ως θέσφατο. Το σωστό και το λάθος το καθορίζουν σε κάθε συνθήκη οι άνθρωποι και μπορεί ο ίδιος άνθρωπος με έναν άλλον σύντροφο να είναι πολύ καλύτερος απ' ότι με τον προηγούμενο.

Το κυριότερο δεν επέτρεψα στις φοβίες μου να περάσουν στο πετσί της κόρης μου και να της καθορίσουν τη ζωή.

Ούτε τις άφησα να μου δηλητηριάσουν το μυαλό και έχω την απόλυτη σιγουριά ότι υπάρχουν σαφώς δράκοι, αλλά υπάρχουν και άνθρωποι που τους ξορκίζουν όταν έρχονται στη ζωή μας, αρκεί να τους το επιτρέψουμε. Αρκεί να τους αφήσουμε να έχουν την ευκαιρία τους...

Κλείνοντας, να πω, διότι δεν ξέρω τι εντύπωση έχω αφήσει και μία δικαίωση είναι σε όλους μας αναγκαία, πως ακόμα κι αν τα στερεότυπα έχουν τελικώς δίκιο και όλες οι κόρες κάποια στιγμή είμαστε καταδικασμένες να γίνουμε σαν τη μάνα μας, αφού την κρύβουμε, την κουβαλάμε μέσα μας, είμαι ευχαριστημένη, διότι παρά τα δικά της λάθη, στη μητέρα μου χρωστάω αυτό που είμαι σήμερα, εδώ μπροστά σας: Μια Πολυάννα που φροντίζει κάθε μέρα να ζούνε όλοι καλά κι εμείς καλύτερα, μετά που τελειώνει το παραμύθι!

Χρόνια μας πολλά, μαμά!

Σας ευχαριστώ

Πριν δώσω το λόγο στον πρόεδρο του Κέντρου Αριστείας κ. Αναστάσιο Μπασαρά για να κλείσει την εσπερίδα, θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τον πατέρα Δημήτριο και τις υπέροχες κυρίες Αθηνά Ράικου, Ερασμία Παπαδοπούλου, Μαρία Σκολαρίκου, Αντωνία Τζαναβάρα και Εύα Τσαροπούλου αλλά και όλους εσάς που μας τιμήσατε απόψε με την παρουσία σας.

Να ευχηθώ Χρόνια Πολλά σε όλες τις μητέρες!!!

Χρόνια πολλά σε όλες τις ηρωίδες της ζωής,
Σε αυτές που γέννησαν και ανάθρεψαν,
Στις μητέρες της καρδιάς, αλλά και στις γυναίκες εκείνες που αγωνίζονται να γίνουν μάνες!!!
Χρόνια μας πολλά!!!

Παρακαλώ τον πρόεδρο να κλείσει την εσπερίδα και στη συνέχεια να περάσουμε στο φουαγιέ για ένα ποτό και χαλαρή κουβέντα.

Το Κέντρο Αριστείας «Ακρόπολις», τίμησε και γιόρτασε απόψε την Μητρότητα σε όλες της τις εκφάνσεις.

Πέντε γυναίκες, πολύ διαφορετικές μεταξύ τους, μοιράστηκαν τα μονοπάτια που διαβήκανε, αναζήτησαν τον κοινό τόπο· τη μητρότητα και διηγήθηκαν αυθεντικές προσωπικές τους ιστορίες. Αθηνά, Ερασμία, Μαρία, Αντωνία και Εύα ήσασταν υπέροχες, ήσασταν αληθινές, προσθέσατε και άλλη αξία στη μητέρα, μας βουρκώσατε. Συγχαρητήρια, Σας αγαπάμε, και, σας Ευχαριστούμε θερμά για την παράσταση ζωής που μας δώσατε απόψε.

Ο πατέρας Δημήτριος μας έφερε την εκκλησία με την αγάπη την ωραία κοντά μας απόψε και τον ευχαριστούμε.

Τελευταία αλλά όχι έσχατη, η Λένα: με περίσσιο επαγγελματισμό, φιλικότητα, χάρι και απλότητα συντόνισε και ολοκλήρωσε την ορχήστρα άψογα, εξαιρετικά και την συγχαίρουμε. Σε ευχαριστούμε Λένα και σε θέλουμε στο Κέντρο και σε άλλους συντονισμούς.

Πέρα όμως από το προσκήνιο, υπάρχει και το παρασκήνιο. Υπάρχουν και τα Logistics. Έβαλαν πλάτη πολλοί, ωστόσο, ξεχώρισαν για τη θέληση, τη δουλειά, το έργο, το κέρασμα και τη στήριξη γενικότερα κατά αλφαβητική σειρά:

Δημήτρης Κατελούζος, Λίνα Μπασαρά, Νικολέτα Μπράτση, Εφη Νικολαΐδη, Μαρίνα Περίδου, Εύα Τσαροπούλου, Αθηνά Χαλκιά αλλά και η Αντωνία Δήμου και ο Γιώργος Τσόγκας. Σας χειροκροτούμε και σας ευχαριστούμε θερμά για τη στήριξη.

Έχουμε τη μεγάλη τιμή και χαρά να έχουμε απόψε τον στρατηγό εα κύριο Τόρβα Δημήτριο, Επίτιμο Διοικητή της ΙΧ Μεραρχίας Πεζικού και χαρισματικό ποιητή.

Σέβομαι και εκτιμώ πολύ τον στρατηγό και ποιητή, πολλά ποιήματά του, όπως: Η τραγωδία των Τεμπών, Ο θρήνος των αιθέρων, Ωδή στην Ελλάδα, Ωδή τιμής στην Κρήτη, Κύπρος, Το Ελληνικό έπος του 40, Αγία Σοφία και άλλα κοσμούν την ιστοσελίδα του Κέντρου Αριστείας.

Το ποίημά του : 'Μάνα, μητέρα, μανούλα, μαμά, Είναι η γιορτή σου σήμερα μες στην αυλή του κόσμου', θα απαγγείλει, και, είναι επιλογή μου, η γυναίκα μου κυρία Λίνα Μπασαρά-Γριβάκου!

(Ένα ταπεινό αφιέρωμα, ΩΔΗ, για την Παγκόσμια γιορτή της Μητέρας) Υπό: Δημ. Π. Τόρβα

Μάνα, μητέρα, μανούλα, μαμά,

Είναι η γιορτή σου σήμερα μες στην αυλή του κόσμου.

Έβγα στην πόρτα χαρωπή και την ευχή σου δός μου!!!

Όπου κι αν είμαι σε ζητώ, όπου βρεθώ σε κράζω.

Στις λύπες μου και στις χαρές στα μάτια σε κοιτάζω

για να μου λες γλυκόλογα, να μου κρατάς το χέρι,

να μου χαϊδεύεις τα μαλλιά ΚΑΙ στ' ουρανού τα μέρη

να φτιάχνεις τους παράδεισους για μένα, στ' όνειρό σου.

Να μου προσφέρεις τη ζωή ΚΙ ΌΛΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ!!!

Πάνω στο Άγιο στήθος σου το πρώτο μου το γάλα
μου πρόσφερες. ΚΑΙ της καρδιάς σκιρτήματα μεγάλα
στοργής, αγάπης κι όνειρου με γλύκα σε δονούσαν
σαν τ' άλικα τα χείλη σου 'σκύβαν και με φιλούσαν!!!

Εφύτρωσα στα σπλάχνα σου ΚΑΙ, στη ζεστή αγκαλιά σου
το πρώτο φως μου αντίκρισα, απάνω στην καρδιά σου.

Πάνω σε κείνη την καρδιά, όμοια σαν την καρδιά μου

που σε κρατάει στα φύλλα της ως τα γεράματά μου!!!

Σπλάχνο από τα σπλάχνα σου, ψυχή απ' την ψυχή σου,
αίμα από το αίμα σου, κορμί απ' το κορμί σου,
πνεύμα από το πνεύμα σου, πνοή απ' την πνοή σου...

Μια ύπαρξη με δύο μορφές δική μου και δική σου.

Κοινή του πόνου οίμωγή, κοινή της πίκρας γεύση,
κοινή της γλύκας ηδονή, που έχουν καταρδεύσει
το είναι μου ολόκληρο. Της μνήμης παραγάδια,
γεμάτα από τα μητρικά φιλιό σου και τα χάδια...

Πρώτη εικόνα κι άφθαρτη, πρώτη χαρά κι ελπίδα.

Στήριγμα ασάλευτο σκληρό σε κάθε καταιγίδα.

**Η ασπίδα της αγάπης σου, η ανείπωτη στοργή σου
πρώτα το σπλάχνο σου «φρουρούν» κ' ύστερα τη ζωή σου!**

Όσο κι αν θέλουν οι καιροί να μπούν ανάμεσά μας
όσα ποτάμια και βουνά αν κρύψουν τη θωριά μας,
είναι η καρδιά στα στήθια μας, στην κεφαλή ο νους μας
και τα δεφτέρια της ψυχής φρουροί για τους δεσμούς μας.

Για σένα μάνα δεν χωράν τάφοι και λησμοσύνη.

**Είσαι παρούσα πανταχού και τίποτα δεν σβήνει
αυτό το «αχ μανούλα μου», «μανούλα μου πονάω»
στου πόνου το κρεβάτι μου, που σε αναζητάω,
να μοιραστώ τον πόνο μου, το χέρι να σου πιάσω,
ν' ανοίξω τα χεράκια μου, σφιχτά να σ' αγκαλιάσω!!!**

Πού θα χωρέσει στη ζωή η αγάπη της μητέρας!!!

Πού θα χωρέσει η στοργή ΚΑΙ ποιος Θεός αγέρας
μπορεί τις μαύρες πίκρες της να διώξει και να πάρει
αν της στερήσει ο Χάροντας κόρη ή παλικάρι...

**Εσύ, γλυκιά μας Παναγιά, μητέρα του Χριστού μας
μπροστά στου γιού Σου τα φρικτά τα πάθη, του Θεού μας,
στοίχειωσες θρήνο άφατο, τον ΕΠΙΤΑΦΕΙΟ ΘΡΗΝΟ,
να ραίνει με τα δάκρυα Σου το... «μαραμένο κρίνο»
που αιμορραγούσε στο Σταυρό, το δειλινό εκείνο!!!
Κάνε το δάκρυ βάλαμο για τις χαροκαμένες
πάρτες στα Θεία δώματα, μαζί Σου ευλογημένες
να βλέπουν τα βλαστάρια τους σε κήπους παραδείσου
έξω απ' τη μαύρη σκοτεινιά του Άδη, της Αβύσσου!**

Δημήτριος Π. Τόρβας, Αντιστράτηγος ε.α/Επίτιμος Διοικητής ΙΧης Μεραρχίας Πεζικού
Electronic Engineer- Master Of Science(MSci) in Op. Res. From Cranfield University (England)

Στη συνέχεια θα έχουμε την απονομή των αναμνηστικών (Μπέλλου -Μπασαράς, Πατέρας Δημήτρης- Νικολαΐδου, Αθηνά-Δήμου, Ερασμία-Χαλκιά, Μαρία-Περίδου, Αντωνία-Μπράτση, Εύα-Μπασαρά, Τόρβας- Κατελούζος, και θα κλείσουμε τη βραδιά και θα περάσουμε για ένα ποτήρι κρασί στην υγεία ή στη μνήμη της μάνας μας!